

30/03/2026

Ο Πειραιώς Σεραφείμ για τη σημασία της Ανάστασης στη ζωή, στον θάνατο και στις δοκιμασίες

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Πειραιώς](#)

Χοροστατούντος του [Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιώς κ. Σεραφείμ](#) τελέστηκε χθες, Κυριακή 29 Μαρτίου 2026, ο Κατανυκτικός Εσπερινός της Ε΄ Εβδομάδος των Νηστειών (Οσίας Μαρίας της Αιγυπτίας) στον Μητροπολιτικό Ιερό Ναό Αναλήψεως του Κυρίου Δραπετσώνας.

Κατά τη διάρκεια του κηρύγματός του ο Σεβασμιώτατος, ο οποίος, ολοκλήρωσε τις πνευματικές μελέτες κατά τους Κατανυκτικούς Εσπερινούς, αναφέρθηκε στο

βαθύτερο και υπαρξιακό νόημα της Αναστάσεως του Κυρίου μας αναδεικνύοντας, με γλαφυρό τρόπο, τη σημασία της για τη ζωή, τον θάνατο και τις δοκιμασίες του ανθρώπου.

Ακούστε το κήρυγμα του Μητροπολίτη Πειραιώς κ. Σεραφείμ:

«Η Ορθόδοξη Εκκλησία λέγεται Εκκλησία της Αναστάσεως», είπε αρχικά ο Σεβασμιώτατος, εξηγώντας πως «γιορτάζουμε με ιδιαίτερη λαμπρότητα την Ανάσταση του Χριστού, διότι συνειδητοποιούμε ότι αυτό το γεγονός δίδει απάντηση στο πιο καίριο και καθοριστικό γεγονός της ζωής μας: το γεγονός του θανάτου μας. Όλοι μας γνωρίζουμε πολύ καλά ότι το μόνο που κρατάμε σίγουρα στα χέρια μας είναι ο θάνατός μας. Το μόνο για το οποίο είμαστε απόλυτα σίγουροι. Το μόνο που δεν γνωρίζουμε είναι πότε θα συμβεί αυτό», σημείωσε.

Αναφέροντας μία προσωπική εμπειρία που έζησε ως εφημέριος σε ενορία που διακονούσε, μίλησε για τη σχέση ζωής και θανάτου, αλλά και για το νόημα της ανθρώπινης ζωής, υπογραμμίζοντας ότι η Ανάσταση αποκαλύπτει πως ο θάνατος δεν αποτελεί αφανισμό της ύπαρξης, αλλά μετάβαση σε μια ανώτερη πραγματικότητα ζωής.

Στη συνέχεια ο Σεβασμιώτατος επεσήμανε ότι ο Χριστός εισήλθε εκουσίως στον θάνατο για να καταργήσει την εξουσία του. Η κάθοδος του Κυρίου στον Άδη και η Ανάστασή Του σηματοδοτούν τη συντριβή της κυριαρχίας του θανάτου και την αποκάλυψη μιας ζωής ισχυρότερης από αυτόν — της ζωής του Χριστού.

«Εκείνη τη νύχτα δόθηκε και κερδήθηκε η μεγαλύτερη μάχη των αιώνων. Η μάχη ανάμεσα στη ζωή και στο θάνατο. Για αυτό, λοιπόν, γιορτάζουμε, διότι ξέρουμε ότι το πιο καίριο ανθρώπινο πρόβλημα είναι η πάλη του ανθρώπου ανάμεσα στη ζωή και στο θάνατο. Και ανακαλύπτουμε ότι υπάρχει μια Ζωή πιο δυνατή από το θάνατο. Είναι η Ζωή του Χριστού», είπε χαρακτηριστικά, προσθέτοντας πως η Ανάσταση αφορά άμεσα κάθε άνθρωπο, διότι ο Χριστός είναι τέλειος Θεός, αλλά και τέλειος άνθρωπος και συνεπώς η Αναστημένη ζωή Του προσφέρεται ως προορισμός ολόκληρης της ανθρωπότητας. «Ο θάνατος έχει πια νικηθεί! Ο Χριστός έχει αναστηθεί για πάντα!», συμπλήρωσε.

Η Ανάσταση «μας αποκαλύπτει ότι η ζωή μας έχει νόημα. Ότι το νόημα της ζωής μας δεν είναι στη γη, αλλά φτάνει στον ουρανό», είπε στη συνέχεια ο Σεβασμιώτατος, υπογραμμίζοντας ότι «ο τάφος είναι απλώς η πόρτα δια της οποίας μεταβαίνουμε από το θάνατο στη ζωή. Και έτσι η ζωή μας αποκτά νόημα. Και το νόημα είναι η θέωσή μας». «Ζούμε στη γη για να κερδίσουμε τη Βασιλεία του Θεού. Ζούμε τη ζωή ως στάδιο του αγώνα για τη σωτηρία μας», σημείωσε.

Ιδιαίτερη αναφορά έκανε ο Σεβασμιώτατος στους Αγίους της Εκκλησίας μας, οι οποίοι αποτελούν ζωντανή απόδειξη της νίκης κατά του θανάτου. Τα άφθαρτα λείψανά τους και τα θαύματά τους μαρτυρούν, όπως τόνισε, τη δύναμη της Θείας Χάριτος και την πραγματικότητα της Αναστάσεως.

Επισημαίνοντας πως «ο τάφος δεν είναι το τέρμα» και πως για αυτό το γεγονός μας βεβαιώνουν «ο Χριστός πρώτος, η Παναγία δεύτερη, όλοι οι Άγιοι στη συνέχεια», αναφέροντας συγκεκριμένα παραδείγματα, υπογράμμισε πως οι Άγιοι δεν φοβήθηκαν τον θάνατο, διότι είχαν βεβαιότητα ότι πορεύονται προς τη ζωή. «Οι Άγιοι, λοιπόν, είναι οι άνθρωποι που νίκησαν το θάνατο» και «έγιναν μέτοχοι της Αναστημένης ζωής του Χριστού και νίκησαν έτσι το θάνατο», είπε χαρακτηριστικά, συμπληρώνοντας πως «τα θαύματα όλων των Αγίων, τα σώματά τους που διατηρούνται ακέραια, είναι όλα μα όλα μαρτυρίες που κραυγάζουν ότι ο Χριστός Ανέστη. Για αυτό σήμερα πηγαίνουμε στους Αγίους, για αυτό ζητάμε τη μεσιτεία τους, γιατί είναι πιο ζωντανοί από εμάς τους ζωντανούς».

Στη συνέχεια ο Σεβασμιώτατος σημείωσε με έμφαση ότι ο χριστιανός δεν καλείται να αντιμετωπίζει τον θάνατο χωρίς ελπίδα. Η πίστη στην Ανάσταση μεταμορφώνει τη θλίψη σε ελπιδοφόρα προσδοκία. Το ουσιαστικό ερώτημα είναι όταν θα έρθει το βέβαιο γεγονός του θανάτου μας αν θα είμαστε ενωμένοι με τον Χριστό κατά τη στιγμή της εξόδου από τη ζωή. «Στο τέλος αυτής της επίγεια ζωής δεν μας αναμένει ο θάνατος, αλλά η Ζωή που νίκησε το θάνατο. Και αν υπάρχει κάτι που πρέπει να μας απασχολεί δεν είναι το αν θα πεθάνουμε». «αλλά αν, την ώρα που θα φύγουμε, θα είμαστε συντροφιά με τον Χριστό», είπε χαρακτηριστικά και αναφερόμενος σε ποιμαντικές εμπειρίες, επεσήμανε ότι ακόμη και μέσα στον βαθύ πόνο της απώλειας γεννώνται τα πιο ουσιαστικά υπαρξιακά ερωτήματα, τα οποία μπορούν να οδηγήσουν τον άνθρωπο σε πνευματική ωρίμανση και βαθύτερη κατανόηση της Αναστάσεως. «Βέβαια ενώπιον ενός θανάτου, είναι ανθρώπινος ο πόνος για την κατ' άνθρωπον στέρηση. Αλλά, όπως ταπεινά επιτρέψτε μου να πω, οι ώρες του μεγάλου πόνου είναι οι ώρες της πιο μεγάλης αλήθειας», σημείωσε.

«Ο Θεός δεν έχει τη δική μας κακία, αλλά είναι γεμάτος αγάπη», είπε σε άλλο σημείο του κηρύγματός του ο Σεβασμιώτατος, υπογραμμίζοντας πως «κοιτάζει

ποια είναι η καλύτερη ώρα και για τον χειρότερο ακόμη άνθρωπο, ώστε να βρει το δυνατόν έλεος και να μπορέσει να ζήσει μέσα στη Βασιλεία του Θεού». «Να τον αναπαύσει κοντά Του. Μέσα στο Αναστάσιμο Φως του Χριστού, στη γλυκύτητα της παρουσίας, στην ωραιότητα την απερίγραπτη του Παναχράντου προσώπου Του. Παράδεισος είναι να βλέπεις τον Χριστό, τίποτα άλλο».

«Η Ανάσταση του Χριστού φωτίζει το νόημα της ζωής μας, φωτίζει το νόημα του θανάτου μας», σημείωσε, επισημαίνοντας παράλληλα πως «θα πρέπει να μάθουμε να βλέπουμε τις αρρώστιες και τις δοκιμασίες της ζωής μας μέσα από το Αναστάσιμο Φως».

Και συνέχισε: «Δια του Σταυρού όμως ήρθε τελικά η χαρά σε όλο τον κόσμο. Όταν ξέρω, λοιπόν, ότι ο Σταυρός ακολουθήθηκε από την Ανάσταση, τότε πλέον γνωρίζω ότι μέσα από τα δικά μου παθήματα, μέσα από τις δικές μου αρρώστιες αξιώνομαι να γίνω μέτοχος των του Χριστού Παθημάτων. Και ας μην γελιόμαστε, κανείς δεν πόνεσε τόσο όσο ο Χριστός. Έτσι ο οποιοσδήποτε ανθρώπινος πόνος, η οποιαδήποτε ανθρώπινη θλίψη και δοκιμασία βρίσκει την ανακούφιση στο Πάθος του Χριστού».

«Η Ανάσταση του Χριστού μας αποκαλύπτει ότι καμιά δοκιμασία δεν είναι το τέλος. Στο τέλος κάθε δοκιμασίας υπάρχει η Ανάσταση και αυτό είναι που είναι σημαντικό πια για μας», συμπλήρωσε.

Ο Σεβασμιώτατος, σημείωσε, επίσης, τη σημασία της προσωπικής ευθύνης, τονίζοντας ότι ορισμένες δοκιμασίες συνδέονται με τις ανθρώπινες επιλογές και την απομάκρυνση από τον Θεό. «Πολλές φορές ο πόνος, η δοκιμασία, η αρρώστια, μπορεί να μην οφείλονται σε παραχώρηση του Θεού, αλλά στη δική μας αμαρτωλότητα». «Πολλές φορές εμείς είμαστε τελικά οι αίτιοι των όσων υφιστάμεθα», είπε χαρακτηριστικά, υπογραμμίζοντας ωστόσο πως, ακόμη και τότε, η μετάνοια καθιστά δυνατή τη συμμετοχή στην Αναστάσιμη ζωή, όπως φανερώνει το παράδειγμα του ευγνώμονος ληστή, ο οποίος «είναι το ενδεικτικότερο παράδειγμα»

Στη συνέχεια, μιλώντας για τη χαρά της Αναστάσεως, επεσήμανε: «Η Ανάσταση του Χριστού πρέπει να περάσει στην καθημερινότητά μας. Δεν είναι μια γιορτή της Εκκλησίας. Είναι μια γιορτή της ζωής. Δεν είναι μια γιορτή σε μια ορισμένη περίοδο. Είναι πρόσκληση ώστε όλη η ζωή του ανθρώπου να είναι αναστημένη». «Όταν ο Χριστός είναι αναστημένος μέσα σου, τότε τα πάντα είναι γεμάτα χαρά. Τους βλέπεις όλους ως χαρά και ευλογία στη ζωή σου. Άλλωστε αυτή είναι η προϋπόθεση για να γιορτάσουμε την Ανάσταση». «Η ημέρα της Αναστάσεως είναι η ημέρα χαράς». «Όποιος είναι αναστημένος, όποιος έχει τη χαρά της

Αναστάσεως, ο οποίος νοιώθει ότι η Ανάσταση τον αφορά προσωπικά, οντολογικά, υπαρξιακά, νιώθει την ανάγκη, γεμάτος χαρά, να αγκαλιάσει τους άλλους, γιατί ελευθερώθηκε από το θάνατο».

Σε άλλο σημείο ο Σεβασμιώτατος ανέφερε: «Η Ανάσταση του Χριστού είναι η συντριβή του ανθρωπίνου μίσους. Το ανθρώπινο μίσος πρόσφερε στον Χριστό το Σταυρό και ο Χριστός πρόσφερε στους Σταυρωτές του την Ανάσταση». «Μίσος και Ανάσταση δεν μπορούν να συνυπάρξουν. Όποιος προτιμάει να κρατήσει το μίσος, την πικρία, την κακία, τον εγωισμό, αυτός είναι ταλαίπωρος άνθρωπος, γιατί ενώ δίπλα του κυλάει το ποτάμι της ζωής, αυτός προτιμά τα βρωμόνερα του εγωισμού και των παθών του. Και είναι τραγικό πράγμα να είσαι μέσα στην Εκκλησία, να λες “Χριστός Ανέστη”, να απαντάς με το στόμα “Αληθώς Ανέστη”, και μέσα σου να έχεις δολιότητα, φθόνο, κακία. Να είσαι δηλαδή δούλος των παθών σου». Ο Θεός με την Ανάστασή Του άφησε να ξεχυθεί η πηγή της αγάπης Του. Με την Ανάστασή Του αγκαλιάζει τα σύμπαντα, ανιστά τον κόσμο, ανορθώνει όλους τους πεσμένους, εμπνέει όλους τους αποτυχημένους, διότι η Ανάσταση του Χριστού βιώνεται στις ψυχές των χριστιανών μόνο ως αγάπη». «Η Ανάσταση, λοιπόν, και η αγάπη είναι συνώνυμα».

«Ο άνθρωπος ζώντας στην Εκκλησία, ζει τη διαρκή Ανάσταση. Η Εκκλησία είναι η προέκταση της Ανάστασης και ο χώρος που η Ανάσταση βιώνεται», είπε ολοκληρώνοντας το κήρυγμά του ο Σεβασμιώτατος, υπογραμμίζοντας πως «η Ανάσταση πρέπει να είναι καθημερινό μας βίωμα και δεν πρέπει να μένουμε στις μικρότητες των άλλων». «Όταν κάποιος μας λέει “Χριστός Ανέστη” και εμείς απαντούμε “Αληθώς Ανέστη” τότε επιλέγουμε τον αναστάσιμο τρόπο της ζωής. Δεν είναι απλώς ένας τυπικός διάλογος το “Αληθώς Ανέστη”. Περιέχει μέσα σε δύο λέξεις όλο το νόημα του γεγονότος της Αναστάσεως και των καρπών που απέρρευσαν από τον Σταυρό του Κυρίου μας και την Ανάστασή Του για ολόκληρο τον κόσμο».

«Σε αυτήν την Αγία και Μεγάλη Εβδομάδα, ας ευχηθούμε με όλη μας την καρδιά – και ευχηθείτε και εσείς – να είναι η Ανάσταση του Χριστού ο τρόπος της ζωής όλων μας», είπε καταλήγοντας.

[Περισσότερες φωτογραφίες στο άλμπουμ:](#)

